

Събота, 2 август 2008.

1.

Съвместно преживяхме страшни дни,
Но щастието ни те не убиха,
Дочакахме спокойни старини,
Но те сърцата ни не състариха.

Богатството на бурната любов
Успя във времето да се запази –
Духът ни беше винаги готов
Да побеждава дребните омрази.

Откакто я повика Вечността
Аз искам образа ѝ да възпея,
Но не това ще изрази скръбта,
А празнината, зинала след нея.

Душата тази празнина изпълни
И скоро може всичко да погълне.

2.

Надвесен съм над смъртната постеля,
В която свърши земният ѝ път
И с ужас питам по чия повеля
Невинни трябва в мъки да умрат.

Родена беше тя от светлината
И светли бяха нейните коси;
Кой бог небесен или Сатаната
Реши светлика ѝ да угаси?

Съдбата сметките си с мен урежда
Като ми взе най-скъпото в света...
Животът ми е вече без надежда
И доста си прилича със смъртта.

Блажен е всеки, още не узнал,
Че адът има земен филиал.

3.

Аз зная, че умирам постепенно
Със близките, които съм погребал,
От тях не ми остана нищо тленно –
Нетленното е Дух Свети обсебил.

На спомена във миговете сънни
Явяват ми се сенките им мили
И чезнат бързо в мрачини бездънни,
А да ги спра не ми достигат сили.

Теша се със останките оскъдни
От дружно преживяните години
И вярата, че може да се сбъдне
Сънят за среща в райските градини.

Дали това наистина така е,
Навярно твърде скоро ще узная.